

SBORNÍK ŽÁKOVSKÝCH PRACÍ
GVH V LOUNECH

BŘEZEN 2020

Motto:

*„Prostě je to, jako kdyby se zastavil čas, a jen se čeká,
až ho zase někdo spustí.“*

Je doba, kterou z nás nikdo nezažil. Už jen „stav nouze“ v nás budí obavy a především strach. Podělím se s Vámi o svůj zážitek v prodejně, kde „dává kůži na trh“ denně moje mamka a babička. Je to velice obtížné a namáhavé povolání. Někdy jim tam chodím pomáhat, jako právě minulý týden. Vyšlo vládní nařízení o selektování zákazníků. Kdo to nezažil a neviděl, neuvěří. Byl jsem jak ve špatném filmu. Skupiny mladých a starých se vzájemně osočovaly, že musí ustupovat. Ta slova, která jsem v prodejně slyšel, ani nemohu napsat. Rozhodně se nejednalo o toleranci a lásku, ale naopak o zlobu a nenávist. Zákazníci vcházeli bez roušek, nedodržovali postupné vcházení, nakupovali dlouhou dobu. Měl jsem pocit, že to dělají naschvál. Oni však ohrožují nejen moji rodinu, ale i sebe. Občas přišli i tací, kteří tuto každodenní nelehkou práci ocenili a odcházeli se slovy „opatrujte se.“ Těch však bylo hodně málo. Ještě pár slov k rouškám. Hned ráno vchází jedna z prvních zákaznic a nabízí nám roušku za padesát korun. Měli jsme jen dvě textilní (já měl papírovou jednorázovou - mimochodem, ty vyrábíme sami po večerech), a tak třetí plátěnou koupila mamka pro mne. Blíží se poledne a do obchodu vstupuje další paní. Je vidět, jaké problémy jí dělá chůze. Podává nám roušky zdarma se slovy: „Vždyť jste v první linii a nasazujete tady kvůli nám své zdraví.“ Tady byla vidět ohleduplnost, solidarita, uznání a vycítil jsem snad i lásku.

Když jsem chvílemi doplňování zboží přerušil, pochopitelně jsem si vzal do ruky telefon, a jak „projíždím“ to nejnovější, vidím ty katastrofické snímky ze Španělska, lidé ležící na zemi na chodbách nemocnice, jedním slovem strašné. Ty počty nakažených a mrtvých rapidně stoupají a jsou alarmující. Snad to u nás takhle neskončí, musíme jen doufat.

Jan Hřích 1.A4, 24. března 2020

Situaci posledních pár týdnů nikdo z nás dosud nezažil. Je tak výjimečná i kvůli svému náhlému, ale dlouhodobému nástupu a nejistému průběhu. Se sociální izolací v podobě karantény se každý vypořádává sám, ale ve většině lidí to zanechává negativní pocity typu hněv, smutek a samota, což je ale pochopitelné. Přece jen takto rychle nastolené opatření ruší plány a životní režim všech, avšak dá se ho využít i ve více pozitivním světle. Je to doba, kdy se za zodpovědného občana považuje ten, kdo zůstane doma, a přesto s tím mají lidé problém.

Je lidské chtít se socializovat a setkávat se se svými blízkými i mimo rodinu, ale tato situace má mnohem větší význam, než jen snažit se ochránit sám sebe. Jde tu o vlastnost jménem soucit a empatie. Všichni kvůli této situaci musíme obětovat něco z našeho života, ať už jsou to vycházky s přáteli nebo chození na zábavu. Spousta lidí nedodržuje tato nařízení s velkou zodpovědností s heslem „já se chřipky nebojím“, i když tato nemoc nemusí mít fatální dopad na mladý organismus, někteří to nemusí snášet stejně. Proto má velký význam empatie a myšlení nejen na sebe a na své blízké, ale i na všechny ostatní. V takto krizové situaci je důležité držet při sobě a zůstat pár týdnů doma je obětí, kterou by každý zodpovědný člověk měl pro sebe i pro všechny ostatní udělat. Někteří dokonce vyrábějí pomůcky, jako jsou roušky, pro sebe a rodinu, ale darují je i ostatním či do nemocnic a to jen ukazuje, že stále existují lidé, kteří jsou schopni obětovat v nouzi i svůj osobní čas, což je kouzlem lidské společnosti.

Viktorie Kádnerová 5.A8, 24. března 2020

Tato doba je jistě plná emocí. Zezačátku si z viru všichni dělali srandu. Říkali, že to není nic horšího než obyčejná chřipka. Když se to všechno rozjelo, přišel strach. V tu dobu všichni začali vykupovat zásoby. A pak tu byl vztek. Lidé říkali věci jako: „Můžou za to ti lidé, co jeli do Itálie. Vůbec je tam neměli pouštět! To si nedokážou odpustit jednu dovolenou?“

Mohla tato situace vůbec přinést něco dobrého? Z ekologického hlediska rozhodně. Vypouštíme mnohem méně emisí a znečištění vzduchu v Číně téměř zmizelo. Města jsou tichá a čistá. A z hlediska normálních lidí? Vir nás dal všechny dohromady. Rodina je teď celé dny spolu (ať už chce nebo ne) a ukazuje to nejlepší z nás. Lidé šijí roušky a dávají je potřebným, pomáhají seniorům, dobrovolníci, kde můžou! Někteří lidé si od nás získali respekt. Mluvím tu o doktorech, nepřetržitě pracujících; o sestřičkách, starajících se o nemocné; o policistech, kteří se starají o naši bezpečnost; i o politicích, kteří dělají těžká rozhodnutí, aby nás chránili.

Tato doba nás učí soucítit s ostatními. Učí nás pomáhat, jak jen to jde. Všechno je o něco komplikovanější, a to i pro studenty a učitele. Tahle situace učí učitele hledat nové možnosti a způsoby výuky a studenty učí zodpovědnosti. Musíme se naučit sami vzdělávat, najít sílu dělat úkoly, najít odvahu napsat učitelům, kteří nám se vším tak skvěle pomáhají a snaží se ze všech sil nás něco naučit!

Ano. Tato doba je těžká, ale proto jsme tu my. Abychom ji udělali lepší. Abychom se přestali starat jen sami o sebe a začali myslet na ostatní! Začali si vážit zdraví a rodiny! A abychom z této planety udělali lepší místo.

Hana Jánská 5.A8, 25. března 2020

Já jsem doma celkem rád. Můžu dlouho spát a večer trochu ponocovat. Každý den se dívám na zprávy a nestačím se divit. Doma jsem jako v kleci, můžu jen na zahradu, ale co tam. Pohladím kocoura, seberu nafoukané úctenky z Lidlu, zakopu si na chvíli s míčem, ale na kurty, na kterých jsem byl denně, nemůžu. Možná že až půjdu na první trénink, ani nebudu umět vzít raketu do ruky. Taky mi chybí kámoši, jsem s nimi jen spojený přes počítač. Ani k holiči jsem nemohl jít a mamka mě ostříhala. Doufám, že než půjdu do školy, tak se to na té hlavě spraví. Za měsíc mám jít na sundání rovnátek a vlastně ani nevím, jestli ty drátky budu mít v puse ještě celé léto. A také na kebab nechodím, občas si objednáme s bráchou pizzu, pořád tu stejnou. Úkolů máme hodně a doma mě pořád hlídají, jestli všechno dělám. Už bych šel možná i do školy. Je to všechno divný.

A ještě jednu výhodu ta karanténa má. Koupili jsme nový mrazák, a narvali ho masem, abychom asi neumřeli, a nahoře v tom jednom šuplíku mám nanuky, na ty si chodím.

Jakub Strouhal 2.A8, 25. března 2020

V této eseji bych se chtěla vyjádřit k momentální situaci. Hlavně bych se chtěla zaměřit na to, jak se lidé k sobě chovají. Vždy jsem si říkala, že Češi jsou závistiví, nikomu nic nepřejí a na všechno si hned stěžují. Je tomu opravdu tak? Dokáží si lidé v tomto těžkém období pomoci nebo vyjádřit k někomu soucit?

Na počátku „korona prázdnin“ jsem si říkala, že všechno bude stejné jako doted, pouze se budu snažit učit doma a omezím pobyt venku a s kamarády. S prvními dny začaly přicházet různá ochranná opatření a já jsem si začala všimnout, jak jsou lidé nespokojeni s novými pravidly. Všichni říkali, jak to média zveličují, že jsou tato opatření zbytečná. Nadávali na vládu, smáli se lidem, kteří nosí roušky. Myslím si, že někteří dokonce schválně dělali věci, které se dělat nesměly, nebo si z nich dělali legraci.

S příchodem dalších opatření, např. po uzavření škol, hospod, fitness center a kompletně všech obchodů kromě obchodů s potravinami, si lidé začali uvědomovat závažnost tohoto viru. Většina se přestala ostatním lidem, kteří už od počátku berou tato opatření vážně, smát a začala dodržovat pravidla, která vláda stanovila. Po dosavadním posledním opatření, kdy „nikdo nesmí vyjít ven bez roušky“, se podle mého lidé úplně změnili. Je obecně známo, že je nedostatek roušek a respirátorů. A tak lidé začali vyrábět roušky po večerech, předávají je lidem, kteří je nutně potřebují, nakupují potraviny pro staré lidi, kteří jsou tímto virem nejvíce ohroženi, influenceři, tedy vlivní lidé na sociálních sítích, nabádají ostatní lidi k tomu, aby zůstávali doma a nechodili ven, pokud to nebude nezbytně nutné, a myslím si, že lidé se navzájem začali respektovat a pomáhat si. Najednou jsme si všichni uvědomili, že ještě před měsícem tak běžné a samozřejmé věci jako chodit do školy, po obchodech, jezdit a létat na dovolené, jít na procházku nebo si zajít do fitness centra, nejsou samozřejmostí. Stačilo málo a ze dne na den se nám změnila naše životy. Myslím si, že mohu být pyšná na to, že jsem Češka, protože to, jak se většina národa nakonec postavila k této situaci, je opravdu hodně dobré. Už si nemyslím, že Češi jsou závistiví a na všechny „žalují“ apod. Ale myslím si, že když přijde na nějakou těžkou situaci, tak se Češi dokáží semknout a držet při sobě.

Natálie Buchcarová 1.A4, 25. března 2020

Soucit je pocit spoluúčasti na bolesti a trápení druhých. Dá se také popsat jako motivace ke zmírnění utrpení jiného. Nejprve musí člověk zjistit, co druhého trápí, a až poté může druhému pomoci. Buddhisté vyprávějí příběh, který porovnává oběd v nebi a oběd v pekle. Obě místa vypadají stejně – jsou tam velké jídelní stoly plné chutného jídla. Je v tom ale háček: vidličky jsou v nebi i v pekle příliš dlouhé a je nemožné, aby se hosté dokázali najíst sami. Ti, kteří přebývají v pekle, žijí o hladu a ve věčné frustraci. Ti, kteří přebývají v nebi, používají dlouhé vidličky, aby se nakrmili navzájem. Význam příběhu je jednoduchý – při stejných podmínkách můžeme zcela odlišně zažívat realitu pouze na základě odlišných postojů a chování.

Josef Kerner 5.A8, 25. března 2020

Současná situace rozhodně není nijak přívětivá a každý člověk v sobě musí najít to nejlepší, protože láska a ochota pomoci je to, co nás v této temné době spojuje a ukazuje charakter všech lidí po celé planetě. Když jsem si včera prohlížel Instagram, tak mě zarazil příspěvek národního hokejového týmu, který zveřejnil první českou formaci, přičemž byla složena z doktora, zdravotní sestry, prodavačky, hasiče, vojáka a policisty. Zároveň bylo zdůrazněno, abychom těmto lidem vyjádřili poklonu. S tímto já absolutně souhlasím, tito lidé totiž chodí na ta nejvíce nebezpečná místa, a to jen kvůli tomu, abychom my ostatní mohli víceméně v poklidu žít. Těchto lidí bychom si měli opravdu vážit, ale také si musíme uvědomit, do kolika rodin toto zasáhlo a kolik občanů naší malé země musí mít každodenně strach o tyto hrdiny v první linii.

I já znám tento pocit, moje mamka je totiž zdravotní sestra, přestože je to jen v Lounech, nikdy nevíte, jestli se tam u nich neobjeví někdo nakažený. Troufnu si ovšem tvrdit, že z naší rodiny je na tom nejhůře můj strejda, který jezdí kamionem do velmi zasažených oblastí, jako jsou Španělsko a Francie. Jedinou výhodou zde může být to, že nám vždy přiveze ze Španělska nějaké dobré ovoce nebo zeleninu, minule to byly například mandarinky. Je ale samozřejmě jisté, že se vystavuje vysokému riziku, a proto mu babička neustále šije roušky. V současné době mu jich ušila už celkem osm, zbytku rodiny pak dalších šest. Je až k neuvěření, jak tento vir zasáhl běžný chod každé rodiny a všichni rodinní příslušníci se snaží nějak pomoci a přikládají ruku k dílu. Tohle si myslím svědčí o tom, že jsme jako národ výjimeční a není nám jedno, co se děje ostatním lidem, samotné šití roušek a jejich následné rozdávání zdarma a také pomoc všem seniorům jsou toho důkazem. Mě například dost zarazilo, když nám strejda řekl, že ve Španělsku je jediný, kdo nosí roušku, což je, myslím, velmi špatné vzhledem k tomu, kolik už je ve Španělsku nakažených. I toto bych považoval za další důkaz toho, jak jsme zodpovědný a sjednocený národ, a až na pár výjimek dodržujeme všechna opatření a snažíme se pomoci všude, kde je to potřeba. Když to celkově shrnu, myslím, že bychom si z této doby měli vzít to, že i při světové prosperitě může nastat něco, co za pár měsíců ovlivní celý svět, a to od babiček, které nám celý den šijí roušky, až po naši vládu, která sjednává všechna opatření ve prospěch našich občanů, a vzhledem k tomu, jak lhostejně k této situaci přistoupili v jiných zemích, tak myslím, že na sebe, tady v České republice, můžeme být všichni hrdí.

Jan Vránek 1.A4, 26. března 2020

Díky současné situaci ve světě si asi všichni procházíme zvláštní fází našich životů. Prožíváme tolik emocí najednou. Cítíme lásku k našim nejbližším osobám, o které máme strach. Pociťujeme empatii s celým světem, protože se to tentokrát týká nás všech. Vnímáme respekt k doktorům, kteří stojí na nohou po celé dny a zachraňují ty, které už nemoc postihla. Hlavní vlastnost, kterou by měl mít každý v této době, je tolerance. Lidé se, alespoň pro teď, musí naučit tolerovat a přijmout vládu a její opatření. Je to velmi výjimečná situace, která by podle mě mohla pomoci ke sjednocení celého světa. Je to poprvé za několik let, kdy si celý svět prochází stejnou situací a nařízení platí opravdu pro všechny bez výjimek. Já tuto situaci vnímám převážně tak, že se to asi mělo stát. Dovoluji si říct, že jsem spíše takový optimista, a snažím se to ukázat i v této situaci. Uznávám, že ne každý si umí vykouzlit úsměv na tváři nebo na tom najít něco pozitivního, protože je to hrozná situace, kterou nikdo nečekal. Ale přeci jenom je pár věcí, které se najít dají.

Ano, i přes počet nakažených a rychlost šíření si myslím, že tohle naší planetě pomůže. Zmenšila se produkce skleníkových plynů, takže naše ovzduší je teď mnohem lepší. Populace je ve světě tak velká, že už to naše planeta nemůže zvládat, a tak si to prostě zařídila po svém. Poprvé za několik let je v Benátkách naprosto čirá voda a plavou v ní delfini, což z vlastního pohledu na Benátky uznávám za něco, co by nikdo nečekal. Co se týče České republiky, tak jsem byla docela překvapená, jak se všichni zapojili do vyřešení tohoto problému. Snad poprvé vidím, že se všichni snaží nebo se chtějí nějak zapojit. Ať už tím, že šijou roušky pro sebe či pro ostatní nebo tím, že nakupují starším osobám potraviny a zásoby. Vede to také k uvědomění toho, že zdraví je na prvním místě, zvláště když jde o naše nejbližší. Tahle situace nám ukazuje, že život není jenom o tom, jakou fotku přidáte na instagram nebo jaký status máte na facebooku, ale je především o tom, jak trávit čas, který nám všem zbývá, s těmi nejbližšími a vážit si každé chvíle strávené s nimi.

V téhle situaci se podle mě krásně ukazuje, jací lidé jsou. Je vidět, že tu pořád jsou hodní lidé, kteří se snaží pomoci i přes to, že nemají vystudovanou medicínu. Je vidět, že pořád existují laskaví, ochotní lidé a především lidé pracovití. Doktoři i lidé z médií se teď ukazují v tom nejlepším světle pro nás všechny. A my jim můžeme říct jenom jedno velké díky. Ráda vidím, že se lidé snaží být lepší, když je to potřeba. A vidíte, jak bylo lehké najít hned několik pozitivních věcí? Není to o tom, že se děje něco hrozného, ale o tom, jak se na to koukáme. Chceme to vidět pozitivně, tak na to tak koukejme a snažme se udělat něco pro to, aby to bylo co nejrychleji v pořádku. Protože tím, že budeme sedět doma v depresi a čekat, až to k nám přijde, taky nic nevyřešíme. Tohle je můj pohled na nynější situaci a já doufám, že se vám líbil a že to třeba vnímáte stejně.

Kateřina Srbecká 5.A8, 26. března 2020

Coronavirus. Zprvu podceňovaný vir, který již infikoval statisíce lidí a přes deset tisíc lidí zabil. Ale díky němu můžeme začít více projevovat naše emoce, empatii, lásku. Tato situace nás všechny sblížila. Stát byl nucen zavřít hranice, školy a vyhlásit celostátní karanténu. Není možné jít jen tak do města a koupit si kebab, sejít se s kamarády a jít si zahrát bowling. Musíme být zavření doma a nevycházet mezi lidi. Ale tato situace má i svoje pozitiva. Máme teď více času na rodinu, odpočinek a osobní rozvoj. Lidi projevují soucit k ostatním lidem. Někteří pomáhají, jak mohou. Například šijí roušky pro ostatní. Často úplně zadarmo. Někteří naopak ale projevují sobeckost tím, že chodí venku bez roušky nebo jiného způsobu zakrytí úst. Ale když jsem šel po Lounech, tak jsem zahlédl pouze dva lidi bez roušky, což je docela dobrý počet. Hlavní je, abychom v této situaci drželi pospolu a pomáhali si. Všechno určitě dobře dopadne.

Lukáš Jonáš 5.A8, 26. března 2020

Poslední dobou je náš svět poměrně hektický a člověk občas neví, co dělat nebo až moc přehání. Převládají v nás různé emoce a my sami občas nevíme, jakou vybrat, protože poslední dobou jsou na nás kladeny určité nároky, které musíme splňovat. Hlavně se poslední dobou hodně vcitujeme do lidí kvůli tomu, co se děje, a říkáme lidem více, jak je máme rádi. Pomáháme víc ostatním, aby měli to, co potřebují, a zároveň s nimi i soucítíme, protože tahle pohnutá doba je pro nás všechny poměrně těžká a komplikovaná. A podle mě ji lidé občas až zbytečně moc hrotí, ale je to každého věc. Také tolerujeme v téhle době i víc lidí. Víc lidí si pustíme k tělu, aby nám pomohli nebo naopak my pomohli jim, protože v této pohnuté a komplikované době se pomoc hodí vždy. Lidem i odpouštíme v téhle době, abychom, kdyby se něco s nimi stalo, neměli zlou krev. Což je podle mě dobře, protože teď by lidé měli držet hlavně pospolu. A dnešní svět a lidi v tomto světě bychom měli přijímat tak, jak jsou. A závěrem bych chtěla říct, že i když je tato doba teď trochu pohnutá a komplikovaná, tak naše země a my to zvládneme. Svět se neustále mění, stejně jako pohled na naše okolí.

Kateřina Bechyňová 5.A8, 27. března 2020

Během posledního týdne jsem ve svém životě zažil několik událostí, které se k mému uvažování naprosto hodí. Ale je třeba začít hezky od začátku. Ať už to zní zvláště nebo ne, během posledního roku se v mé hlavě utvořil nový pud. Pud pomáhat lidem. Popsal bych to jako pocit, který mě dokáže dostat z jakékoliv nálady. Ať už jsou mé emoce smutné či veselé, je-li potřeba pomáhat, dokážu emoce v danou chvíli ovládat. Ale to pořád není to, k čemu se chci dostat.

Vzhledem k aktuální situaci s onemocněním Covid-19 jsem se rozhodl pomáhat internetovou formou. Vytvořil jsem pro město Louny web, který je plný informací o aktuální situaci. Zprvu jsem si nedělal velké naděje, po několika dnech ale nastala změna. Lidem se má práce líbila. V tu chvíli jsem po dlouhé době cítil hrdost. Byl jsem hrdý sám na sebe. Jsem člověk emočně labilní a člověk, co si moc nevěří, a tak tento pocit ve mně vzbudil emoce, jaké jsem dlouho nezažil. Vše pokračovalo, když se o mně a mé práci objevily první zmínky na internetu. Zatím jsem o nich stále věděl, a tak to zatím byla milá podpora od lidí, která mě vždy potěšila. Velký zlom nastal o pár dnů později. Na webových stránkách redakcí regionálních a okresních deníků se několikrát objevilo mé jméno. Když se tak stalo poprvé, a já si přečetl článek „o lounském studentovi“, mé emoce byly jednoznačné; pláč. Nikdy bych si nedokázal představit, že budu lidem pomáhat, ale už vůbec ne, že to někdo dokáže tolik ocenit. Dostalo se mi také podpory od mnoha mých učitelů; nepopsatelný pocit. Radost. Vzrušení. Hrdost. A opět radost.

No, ale pojďme k empatii. Pakliže empatie značí schopnost porozumění problémům druhého člověka, tak si troufám říct, že empatický jsem. Rád lidem pomůžu, hlavně co se týká rodinných situací – mám bohaté zkušenosti. Nicméně, chvály bylo dost. To, co empatii neprospívá, je totiž tvrdohlavost, můžeme říci paličatost. A to je teprve vlastnost, které se mi nejde zbavit. Ne vždy mi totiž přináší úspěchy. Ba naopak. Pokud si něco usmyslím, mám kolikrát problém se vžít do situace někoho jiného, a zkrátka přestávám býti tolik empatický. Co se týče lásky, o té toho můžu říci asi nejvíc. Lásku bych popsal jako vzájemný vztah dvou osob, jejichž důvěra a porozumění tomu druhému neznají hranice. Já sám pod slovo láska zahrnuji pojmy milovat a mít rád, které je dle mě třeba rozlišovati.

Mám rád svou rodinu; mamku a ségru, babičky, dědu, strejdu, tetu, sestřenici a mohl bych tak trochu dětinsky pokračovat ještě dlouho (slovo dětinský se mi moc nelíbí a k tématu lásky se nehodí, ale do kontextu jo... co se dá dělat). Jsou to zkrátka lidé, kteří tu pro mě byli vždycky a kteří neměli problém udělat téměř cokoli, aby mi pomohli. Všechny je mám rád. Všechny si moc vážím. K milování samotnému. Já miluji jen a pouze Natálku. Není lehké popsat, co všechno pro mě znamená a co všechno jsme ochotni pro sebe udělat. Právě ona je velmi empatická a milá. K tomu všemu je občas ale také paličatá. Ten, kdo čte můj text pozorně, už ví, že náš vztah musí být jednoduše úžasný. A je. K tomu všemu ale také patří pojmy tolerance a odpuštění, bez nichž by žádný, a to ani kamarádský vztah nemohl existovat. Neboť chybovat je lidské, ale odpouštět Božské. A pokud Vás ten druhý opravdu miluje nebo vás má opravdu rád, vždy spolu najdete řešení a společnou cestu.

David Hertl 5.A/8, 27. března 2020

V situacích, kdy se nám zhroutí celičkový svět, je více než kdy jindy, ostatně jako u všech složitých životních situací, kterými si musíme projít, důležité mít kolem sebe lidi, kteří s vámi cítí, a vy jim můžete důvěřovat a víte o nich, že se na ně můžete spolehnout a oni se na vás za žádnou cenu nevykašlou. Takovým základním emocionálním, důvěrným vztahem by měla být v první řadě naše nejbližší rodina. Není nikdo jiný, kdo vás zná od narození a komu se můžete se vším, co vás trápí, svěřit. To, že člověk prožívá nějaké emocionální stavy a že má nějaké pocity, které dává najevo, není projevem slabosti, ale pouze tím, že je člověk citlivý a vnímavý.

Pokud okolí žije v domněnì, že člověk, který si připouští svoje emoce, je slaboch či dokonce nebere ohled na city ostatních, tak takové bezcitné okolí za to opravdu nestojí, nestojí za nic, natož pak za trápení. V této době je více než kdy jindy potřebné takový emocionální kontakt mít. Když už jsme v sociální izolaci, je důležité nebýt i v izolaci emocionální, mít nějaký důvěrný vztah. K tomu stačí, jak už bylo řečeno, nejbližší rodina. Je příhodné využít tento čas, kdy jsme mnohdy s rodiči, kteří pracují z domova, sami a máme možnost si s nimi o všelijakých věcech otevřeně promluvit.

O problémech je potřeba mluvit, jedině tak se dají vyřešit. Jelikož má člověk neutuchající potřebu navazovat vztahy s druhými, může obzvlášť v tento čas pociťovat smutek a deprese z nedostatku mezilidského kontaktu. Potřeba afiliace na nás doléhá zrovna teď, když jsme v sociální izolaci, což se projevuje chybějící fyzickou blízkostí; ta je právě pro navazování osobních vztahů důležitá. Vztahy totiž člověk navazuje ve škole, na pracovišti, v okolí svého bydliště, zkrátka kde se jen dá. Absence těchto prostředí je v době, kdy jsme doma, velkým problémem, dle mého by to byl i problém školy budoucnosti, zřejmě proto se k tomu dosud ještě nikdo neodhodlal. Tento problém se dá částečně vyřešit i kontakty s lidmi přes sociální síť.

Ale vyslovme otázku, není lepší ten fyzický kontakt? Možnost někoho se dotknout, vidět reakce člověka, jeho úsměv na tváři, jeho radost, než koukat na displej chytrého telefonu? Stejně, jako bychom ve škole budoucnosti museli najít svou vlastní motivaci a vůli ke svému vzdělávání, tak bychom se museli přinutit i k navazování sociálních kontaktů, když bychom seděli neustále doma. Museli bychom se přesvědčovat k tomu jít ven a vyhledávat kontakt s lidmi. Říká se: „Sejde z očí, sejde z mysli.“ Takto bychom o všechny kontakty s lidmi kolem sebe přišli. Takhle je ten kontakt nevyhnutelný, musíme do té školy jít a setkávat se s lidmi, být konfrontováni s řadou problémů, a to nám pomáhá připadat si užiteční, potřební pro ten okolní svět, a hlavně nás to připravuje na budoucí život, na navazování vztahů na pracovišti, zkrátka nás to ovlivňuje po celý zbytek života, nelze to jen tak vytěsnit, zůstane to v nás.

Jan Valenta 5.A8, 27. března 2020

Celá země je ve strachu, no možná by se dalo i s trochou nadsázky říci, že celá Země je ve strachu. To je jasný případ emocí. Možná že někteří z nás budou mít brzy radost ze zvládnuté situace, nebo radost z vyléčených lidí. V České republice se možná může vyskytnout i hněv mířený na Číňany kvůli roznesení nemoci. Tady se ale musíme bavit o rozhněvání neoprávněném. Smutek také nebude vzácnou emocí v této situaci. Lidé všude po světě truchlí po svých blízkých, kteří zemřeli. Nebo jednoduše proto, že nemohou jít ven v krásném počasí, které nad Evropou v tomto týdnu panuje. Určitě mnoho z nás důvěřuje naší vládě a lidem, kteří jsou v této situaci důležití (lékaři, policie, armáda, krizový štáb atd.). Ostatně, ti musí zase cítit zodpovědnost. Pokročme dále k překvapení. Tato emoce se určitě u některých projevila, když se začaly objevovat první případy v Česku. Naopak zase u některých se mohlo projevit očekávání, když nakupovali zásoby na týdny dopředu. Mezi emoce nepochybně patří i citové vztahy, které jsou v krizových situacích neobyčejně důležité. Samozřejmě myšleno ty pozitivní, tedy lásku, přátelství apod.

Jakub Hadač 5.A8, 27. března 2020

Někteří to nazývají stmelování rodiny, jiní dočasné omezení nebo domácí teror, jistotou však zůstává, že karanténa nebude jen na týden. Každý z nás se musí naučit toleranci k druhým a měl by respektovat potřeby ostatních. V rodinách to může znamenat odcizení nebo naopak sblížení. Určitě je to ale velká zkouška trpělivosti. Například, když se rodiče učí se svými ratolestmi. Z vlastní zkušenosti vím, že udržet pozornost třetího a přimět ho ke spolupráci při řešení matematických příkladů nejde jinak než výměnným obchodem. Nazvat to úplatkem mi přišlo nevhodné, ale podobnost tam byla. Natož když máte děti víc.

Ted' bychom si mohli povšimnout jistého paradoxu. Zatímco lidé s dětmi mladšího školního věku by měli rádi více času jen pro sebe, senioři v těchto dnech pocítují samotu více než kdy jindy. Smutné je, že pro některé z nich to není změna. Většinou celý den zůstávají doma a návštěvy k nim kvůli riziku nakažení také nesmí. Možná si teď začneme všichni vážit chvílí, kdy můžeme být spolu.

Nedávno vyšel na sociálních sítích příspěvek s docela hezkou myšlenkou. Tak se pokusím něco málo zopakovat. Nevážili jsme si práce učitelů a neradi chodili do školy, místo pobytu na čerstvém vzduchu většina volila sociální sítě, internet a gauč. Nadávali jsme, že čekáme dlouho u lékaře, že je všude moc lidí a všichni si hleděli jen svého, ostatní je nezajímali. Ženeme se za úspěchem, penězi nebo mocí. Někdo nám asi musel dříve či později připomenout, že zdraví je to nejcennější a že se o něj dá snadno přijít. Ano, tato situace je určitě pro všechny nepříjemná. Možná bychom se z ní ale mohli poučit. Brát také ohled i na ostatní, nebýt tolik sobečtí. Docela to vystihuje heslo: „Tvoje rouška chrání mě, moje rouška chrání tebe.“

Denisa Aulická 1.A4, 27. března 2020

Odbobí karantény, nebo coronavirových prázdnin, jak by někdo řekl, prožívám na jednu stranu celkem dobře, ale je to úplně jiné než normální dny, kdy se chodilo do školy. Ráno nemusím brzo vstávat, nemusím běžet na autobus, který většinou nestíhám, a ani tahat na zádech školní tašku. Tohle všechno je hrozně fajn, ale pokud jsem na to byla zvyklá, tak si momentálně přijdu hrozně zvláštně. Nedokážu si ten den naplánovat tak, jak bych chtěla. Snažím se dělat věci do školy, ale je hrozně těžké se k tomu dokopat. Zní to hrozně fajn, když nikde nemusíte sedět od rána, kdy váš mozek ještě spí, a poslouchat výklady učitelů, ale pokud bych měla říct pravdu, tak mi to chybí, nebo je to nějaká potřeba být prostě ve škole? Fakt netuším. Moje celkové pocity a emoce z toho, co se děje, jsou hrozně smíšené, že vlastně nevím, co si o tom mám myslet. Všichni jsou zblblí z médií natolik, že už vlastně nemají vlastní názor, a mezi ně patřím zřejmě i já. Všechna opatření, co se zavedla, jsou super. Alespoň z mého pohledu. Zákaz vycházení bez roušek a zákaz vycházení celkově, pokud není potřeba, bylo dobré rozhodnutí. Všichni na sebe mají víc času, dělají to, co před tím nestíhali a tak. Prostě je to, jako kdyby se zastavil čas, a jen se čeká, až ho zase někdo spustí. Jsem vlastně ráda, že můžeme být doma, ale na druhou stranu doufám, že se to podaří zastavit co nejdříve. Svůj čas trávím s rodinou a pejsky, takže já jsem spokojená. S rodinou hrajeme různé hry a celkově trávíme čas prostě společně, ale pak jsou chvíle, kdy se radši každý zavře do jiné místnosti, protože už se navzájem štveme. Asi to tak má být. Řekla bych tomu osud, díky kterému by si měli lidi něco uvědomit.

Markéta Sainerová 5.A/8 28. března 2020

Je zajímavé, jak i v takové situaci, v jaké jsme se ocitli právě teď, dokáže mnoho lidí zachovat chladnou hlavu. Všude je zmatek a jsme vystaveni různým omezením. I přes tohle všechno si lidé pomáhají – jídelny a restaurace vaří pro zdravotníky, hasiče, policisty a vojáky, kteří jsou pořád na nohách, a skauti či dobrovolníci jim to dovezou. To samé platí u seniorů, kteří potřebují pomoc. Ti se na oplátku zapojí třeba tím, že nám ušijí pěkné ochranné roušky. Mladí lidé, jako například studenti u nás ve škole, se zapojují tím, že co nejvíce ostatní informují. Roznáší letáky nebo třeba zakládají i vlastní informační weby, aby se ostatní chovali ohleduplně a bezpečně.

Z velké části je to díky tomu, že se dokážeme vžít do lidí, kteří se nakazili, a do jejich blízkých. Dokážeme si představit, jak je to pro ně hrozné a hlavně těžké. Všude vládne soucit a empatie. V této situaci je ale nejdůležitější tolerance. Tolerance k novým pravidlům, novému (snad dočasnému) systému vzdělávání, členům domácnosti, se kterými teď trávíme nejvíce času, a tomu, že se nějakou dobu neuvídíme se svými přáteli a milovanými osobami. Protože jen takhle můžeme předejít dalšímu šíření nákazy a brzo se vrátit do normálního života.

Adéla Stanková 5.A/8 28. března 2020